

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Eosdem esse injuriarum & honorum contemptores.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

adulatione, aut inani iactatione id extorsit; aut, ne perdat, veritatem tegit, neque vnumquam liberè audet effari, quæ vtilia sunt; metuens gratiæ pariter & honoris iacturam. Sed virtuti datur, per iniurias, occasio. Patiens, fortis, magnanimus, nullâ sibi fit iniuriâ virtutem eripi; sed adeo est prouidus, vt ex ipsis iniurijs sumat occasionem patientiæ, & fortitudinis exercendæ. Itaq; etsi alij inuitis auribus audiant veritatem, oculisq; indignantibus aspiciant fieri, quæ iusta sunt, apertè tamen odit, quos odio dignos existimat, & amat, quos viderit odio prosequendos, profusus illud Ennianum: *Eo ego ingenio natus sum, vt iram atque amicitiam in fronte promptam geram.* Oderint homines, dummodo amet Deus; despiciant homines, dummodo honoret Deus. Infra istos

Seneca lib. 2.
de ira, c. 32.

est gloria & fauor humanus, non supra: numquam eum adorant, & calcare possunt, si sit necesse. *Magni animi est, inquit Seneca, iniurias despiciere. Ultionis contumeliosissimum genus est, non esse visum dignum, ex quo peteretur ultio. Multi leues iniurias, altius sibi demerere dum vindicant. Ille magnus & nobilis est, qui more magna fera, latratus minorum canum securus exaudit. Rursus, Proprium est magnitudinis vera, non se sentire percussam. Sic immanis fera, ad latratum canum lenta respexit. Sic irritus ingenti scopulo fluctus assultat.*

Greg. Turon.
de vitis PP. c.
8. apud Sur.
13. April.

Hæc Philosophus Ethnicus; multò efficacius Episcopus Christianus, *Magnum, ait, nobis diuina pietas largita est beneficium, cum delictis nostris fieri precepit de remissione refugium, si negligentibus ignoscamus, si indulgamus cadentibus, si odientibus nos è contrario commendam benedictionis impertiamus, dicente D. N. IESU Christo; Diligite inimicos vestros, benefacite ijs, qui oderunt vos &c. Ecce remissio inuicem filium te Dei patris facit, cohæredem Christi adscribit, caelestibus regnis habitatorem statuit. Vnde manifestum est oblita delicta eius in calo, qui delinquenti beneficium venia impertitur in seculo, testantur Domino: si, inquit, dimiseritis hominibus peccata eorum &c. Cum verbis supplices famulis docet orare, ait: sic dicatis ad patrem; Dimitte nobis peccata nostra &c. cui sententia Martinus abbas sanctitate præclarus, ad diuinis eruditus litteris, vim corde retinuit, vt libenter dimitteret delinquenti, nec solum ignouit noxam, verum etiam munere præbuit gratiam.*

Matth. 6.

VII.

Qui iniurias didicit non curare, facile etiam nihil aget petens;

iusse debetur confusio & contemptus, tibi autem laus, honor, & gloria. Et nisi me ad hoc preparauero, quod velim libenter ab omni creatura despici & relinqui, atq; penitus nihil videri, non possum interius pacificari, & stabiliri, nec spiritualiter illuminari, neque plenè tibi uniri. Quod si mirificè sibi hominum animos obstringit is, qui nouit iniurias sibi impactas tolerare, immò obliuisci, aut, quod maius est, etiam beneficijs compensare; quid apud patientiæ remuneratorem Deum merebitur, is, qui despectoribus, immò persecutoribus suis mala pro bonis reponit? Huic ergo tali merito ut occasio fiat, permittit diuina providentia, ut multi despiciantur, honoribus, dignitate, principatu exuantur. Cui rei confirmandæ inferam hîc siue fictum, siue verum, de Hercule Ferrariensi, exemplum, ea fide, qua ex Ioan. Baptistæ Gyraldi Cynthij Italico idiomate translatum à curioso ingenio accepi.

VIII.

Ioan. Baptista
Gyrald. Cyn-
thius Heca-
thomithorū
Decade 6.
Nouell. X.
Italica fol 95.
part. 2. Ve-
net. Anno
1584. apud
Fabium &
Augin. Zop-
pinos Fra-
nce.

Leonellus & Borſus Spurijs, legitimum filium Herculem Ferrariensem, Imperio ad se raptò, paternâ hæreditate spoliauerant: Noluit tamen ex hisce Borſus vxorem ducere, ne, uti animo destinauerat, natis sibi liberis, reddere principatum per vim ablatum Herculi non posset. Leonello vxor sua peperit filium Nicolaum, quem, cum ipse IX. dumtaxat annos imperiaſſet, cælibi Borſo fratri educandum moriens commendauit, ut, si ipse quoq; Borſus vita excederet, Nicolaus capeſſeret faſces, id quod sanè perfacile accidere poterat, si, ut Hercules, generosâ indole iam à puero vtilibus, honestis, ac nobilitante cum virtute coniunctis, strenuam operam nauare, uti decebat, voluiſſet. Nunc secutus perditæ luxu adolescentiæ mores, vanissimis, quin perniciosis deditus, gula dumtaxat, lusibus & amoribus obscœnis, iuuentæ florem indignissimè corrupit, cum aſotis sanguine, & viuendi ritu sibi coniunctis. Certè signum de se præbuit nullum, quod trahi posset in omen, præclarum illum aliquando, & patriæ commodum principem extitutum, cum in alia interim omnia ferretur Hercules, & pulcherrimâ contentione paulatim Heroum exempla imitatus ad celsissimæ dignitatis fastigium grassaretur. Hæc habebant sanè Borſum pessimè, verentem, ne à morte suâ intertrimentosâ Nicolai segnitie respublica grauissimè concuteretur: ac quamquam nihil inexpertum intentatumq; relinqueret, ut ad bonam frugem ex Fratris nepotem